

Yrjönkatu 25
HELSINKI 10
09 646 265
www.liike-shop.com

liike

maksuton/free

- 3 PÄÄKIRJOITUS
- 4 LIIKE 10 VUOTTA-NÄYTÖS
- 6 AINO JA ANNA *Liisa Jokinen haastattelee*
- 8 TIMO KAUKOLAMPI *Liike kyselee*
- 10 SUMMER PARTY BY LIIKE *Saara Salmi*
- 12 NEWS&STUFF
- 13 HIGHWAY *Tyra Therman syksy/talvi 11/12*
- 14 THE GREY EDITION *Dusty syksy/talvi 11/12*
- 15 BEING BOILED *vainio.seitsonen syksy/talvi 11/12*
- 16 TAKIN TAIKAA *Suvi Ruotsi*
- 17 HYVIN SUUNNITELTU JUTTU *Haaksiluoto*
- 18 WORK IN PROCESS *Tikit syksy/talvi 11/12*
- 19 ART-PRINT

toimitus ja taitto:
n.j.a.b. design oy
Nilsinäkatu 10-14 A
00510 HELSINKI
Merja Seitsonen / Marjut Uotila / Johanna Vainio

Kevästä 2000 asti Liike on toiminut suomalaisen uuden aallon vaatesuunnittelun näyteikkunana. Liikkeessä mallistot esitellään juuri sellaisina kokonaisuuksina kuin suunnittelija on ne halunnut näyttää. Liike, Yrjönkatu 25, Helsinki 10, puh. 09-646 265, liike@liike-shop.com, www.liike-shop.com avoinna ma-pe 11-18, la 11-16

tämä julkaisu on syntynyt yhteistyössä Art-Printin kanssa
2011

kannen kuva: *Saara Salmi*
takakannen kuva: *Saara Salmi*

Luonnonkuidun tuottamaa aistikokemusta iholla ei ole vielä onnistuttu synteettisellä tuotteella jäljittelemään. Esi-isämme ovat nauttineet siitä kuitenkin päivittäin, aina työvaatteitaan myöten. Hyvin räätälöity miehen puku tai lämmin villakangastakki olivat ennen itsestäänselvyyksiä vaatekaapeissa. Alkuperäisiin, aitoihin asioihin pohjaavat kokemukset muuttuvat vähitellen luksukseksi. Kopioilla ja korvikkeilla korjataan halun, saatavuuden ja hinnan välistä epätasapainoa. Tarinat hämärtävät helposti käsitystä originaalista. Ilmiö leviää ruokakulttuuriin, musiikkiin, matkailuun, minne vaan.

Liike on ollut aitouden asialla 10 vuotta. Se on meille ihmisenkokoisen asia. Haluamme toimia henkilöiden kanssa, joiden luovuudessa ja saavutuksissa ilmenee heidän oma persoonansa sekä vahva sisäinen näkemyksensä. Sellaisen aitoutta ei tarvitse kyseenalaistaa.

Juhlavuoden tapahtumien ansiosta saimme tehdä yhteistyötä sellaisten alamme ammattilaisten ja toimijoiden kanssa, joiden uraa olimme seuranneet ja arvostaneet. Yhteistyö on jatkunut kun julkaisimme kumppani, painotalo Art-Print, tarjosi meille mahdollisuutta uuden lehden tekemiseen. Tässä numerossa juhlistamme alkavaa kesää! Meillä on uusia suunnittelijoita: Hammi ja Maikku Mettinen Lustwearista sekä alusasujen suunnittelija Tyra Therman. Kerromme ensi syksyn ja talven mallistoista ja muistelemme vielä kerran Liikkeen 10-vuotisnäytöstä Kaapelitehtaalla viime vuoden syyskuussa. Näytöksessä nähdyt vaatteet ovat parhaillaan myynnissä Liikkeessä.

Seuraavaksi haluamme esitellä henkilöt, jotka tekivät Liikkeen juhlanäytöksen. He ansaitsevat oman lehden. Liisa Jokinen haastattelee tuottaja Aino Heikkistä ja näytöksen suunnittelutta Anna Komosta. Musiikista vastasi Timo Kaukolampi. Näytöksessä soi Hawkwindin Silver Machine sekä biisejä Cariboulta, Holy Fuck:lta sekä Deadmau5ilta. Antto Melasniemi järjesti Ateljé Finnen henkilökunnan ja heidän asiantuntemuksensa pr-tilaisuuksiemme avuksi.

Näytöksen toteuttamiseen tarvitaan joukko ammattilaisia. Annan vision toteuttivat Kristel Tamm ja Mikko Vainio Kampaamo Loistosta sekä MSCHIC-tiimi: Leena Ristaniemi, Marina Lavenius ja Heidi Kämpä. Annan apuna työskenteli assistentti Noora Makkonen ja malleja ohjasi Nora Ojala mallitoimisto Brandistä. Mukana oli myös amatöörejä sekä ensikertalaisia. Marja Amgwerdin avulla koottiin pukijaryhmä Metropolian vaatesuunnittelun 1. vuosikurssin opiskelijoista. Leena Aro kuvasi näytöksen ja vinkkasi meille viime hetkellä muutaman tärkeän huomion. Kiitos kaikille!

Liike

P.S. Näytöskuvia löytyy Liikkeen facebook-sivulta sekä Indiedays-muotiblogin lookbookista suunnittelijanimen mukaan.

DENIMALISM

MIUN

HAAKSILUOTO

TIKIT

MUKA VA

DUSTY

VAINIO,SEITSONEN

ANNA JA AINO Liisa Jokinen haastattelee

ANNA JA AINO TAPASIVAT, KUN TOINEN OLI KUUDEN JA TOINEN VUODEN VANHA. NYT MOLEMMILLA ON HARMAAT COLLEGET, VALKOISET CONVERSET, ORANSSIA KYNSILAKKAA JA YHTEINEN TYÖHUONE, JONKA EDESSÄ PARKISSA KAKSI MUSTAA SAMANLAISTA FILLARIA. STYLISTI ANNA KOMONEN JA TAPAHTUMATUOTTAJA AINO HEIKKINEN KERTO VAT, MITEN HEISTÄ TULI SAUMATON TIIMI.

Miten tutustuitte?

ANNA: Meidän isät, Mikko Heikkinen ja Markku Komonen, oli opiskelukave-reita ja myöhemmin myös yhtiökumppaneita omassa arkkitehtitoimistossaan. Vanhemmilla oli samoja ystäviä ja meitä roudattiin vauvasta pitäen samoihin paikkoihin. Pieninä asuimme samassa talossa Helsingin Käpylässä.

Mitkä ovat ekat muistot toisistanne?

ANNA: Pidin ekalla luokalla luokkakaverin kanssa salaista kerhoa, johon Aino pyrki jäseneksi. Ainin piti tehdä jotain pääsykoetettäviä.

AINO: Piilotitte merkareita lumihankeen, mun piti kaivaa niitä! Mua testailtiin, koska olin nuorempi.

AINO: Kun Annan perhe muutti pois meidän talosta, Anna kommentoi, että mulla on uusi vaaleansininen paita ja uudet vaaleansiniset housut. Mä vastasin: Ja uus vaaleansininen talo.

ANNA: Ja kun olin teini ja sä vasta ala-asteella, neuvoitin sua meikkaamaan.

Kouluaikana viiden vuoden ikäero merkkasi paljon. Yhteys säilyi silti, vaikka Anna ja Aino liikkuiivat eri kaveripiireissä ja kävivät eri kouluja.

ANNA: Kouluaikoina emme olleet paljon tekemisissä. Aino kävi mun luona äänittämässä kasetteja, reggaeta ja rappia. Se oli 90-lukua. Kun muutin 19-vuotiaana himasta pois Helsingin keskustaan, Aino kävi meidän kommuunissa yökylässä. Ainoa vietitiin alaikäisenä reiveihin Lepakkoon ja muualle.

AINO: Hengasin myös Annan työpaikalla, Mic Macissa ja maailman pienimmässä Levi's-kaupassa. Sä myit viisnollaykköstä niin liukuhihnalta.

ANNA: Aino ei ollut kaveripiirissä, mutta otettiin mukaan kaikkialle – se oli automaatio. Aino oli porukan maskotti.

AINO: Mut puettiin mahdollisimman outoihin lookeihin, ettei poket tunnista-neet ala-ikäiseksi. Kerran puitte mut armeijan lumipukuun ja naama maalattiin hopealla. Oli tärkeää, että pääsin Lepakkoon ja muihin bileisiin. Se oli sairaan siisti maailma. Se kookutti saman tien, kun näki ihmisiä, jotka pukeutui eri tavalla. Ei stadissa ollut mitään silloin, ei yhtään happea. Helsinki oli tuppula, vaatteinkin haettiin Ruotsista.

ANNA: Olin kalju ja yleensä päällä musta kokovartalo-catsuit Lontoosta ja polveen asti ulottuvat prätkäbootsit. Lukuisat lehdet teki meistä juttuja pelkästään ulkoasun perusteella. Lehtien kuvatkin oli silloin mustavalkoisia! Järkkäsimme bileitä, näyttöksiä ja performansseja. Muiden muassa Pietari Kaakkomäki, Elina Vitkala (nyk. Rislakki), Mia Wallenius ja Aki Luomanpää oli vahvasti mukana.

Sitten Aino muutti Ranskaan kuudeksi vuodeksi, koska Lama-Suomesta ei löytynyt töitä tuoreelle ylioppilaalle. Viisi vuotta kului tallityttönä Normandiassa, yksi tarjoilijana suomalaisessa ravintolassa Pariisissa.

ANNA: Olimme pitkään erillään. Kun perustin sti-lehden vuonna 1999, Ainos-ta tuli luontevasti tulkki Orf-jakelijan ja meidän välille.

AINO: Vuonna 2000 tulin takas. Olin 25-vuotias. Pääsin kulttuurituottajalin-jalle ammattikorkeakouluun pätkäilemään asioita, jotka kiinnostaa edelleen: elämysten tuottamista ja juttujen projektiluontoista duunailua.

ANNA: Niihin aikoihin tein Kaupunginosa-paitoja postinumeroprinteillä, ensin meille itellemme kaksi Käpylä 00610 -paitaa. Aino oli Ysibaarissa töissä paita päällä ja kaikki tuli kyselemään: Tee muitakin Kaupunginosa-printtejä! Aino oli mennyt just tuottajakouluun ja ehdotti: Pitäiskö tehdä jotkut kulut ja laskelmat? Mutta se jäi läpän tasolle. Kaikki vain juoksi paitoja ympäriinsä.

AINO: Taisit jäädä tappiolle koko hommasta. Meidän jutut on suunnittelema-tomia ja hasardeja. Ei Anna koskaan kysy, alanko jeesaamaan. Alan vaan tekeen.

Sitten oli Annan vuoro muuttaa Ranskaan. Kun Anna palasi, Aino päätyi Annan Hel-sinki Style -valokuvakirjan kansikuvatyöksi. Vuonna 2007 kaksikko teki Monteros-so-elokuvan: Anna pukusuunnitteli ja Aino avusti tuotannossa. Viimeisin harkittu ja suunniteltu yhteinen projekti oli Liikkeen 10-vuotisjuhlanäytös Kaapelitehtaalla syyskuussa 2010. Anna ja Aino suunnittelivat koko kokonaisuuden alusta loppuun: visuaalit, musiikin, lavan, tyylin. Se oli unelmatyötä, jollaista kaksikko tekisi mie-llellään enemmänkin.

Mitä saatte toisiltanne?

AINO: Meillä on samankaltainen maku. Toinen ruokkii toista.

ANNA: Ollaan yleensä samaa mieltä siitä, mitä EI ainakaan haluta.

ANNA: Ollaan enemmän frendejä kuin työkavereita tai perhetuttuja. Ainolta saan oman alan ulkopuolista palautetta. Aino on freesi tuulahdus jostain muualta. **AINO:** Annalta saa urasparrausta, puntarointia, mihin suuntaan sitä on ylipää-tään menossa. Annan kanssa voi puhua ja pallotella.

ANNA: Uusi harrastuksemme on ruokakerho – syöminen on meille uus bailaus! Tykätään syödä hyvin ja maistella makuja. Varataan pöytä neljälle, jutellaan, juodaan viiniä, syödään hyvää safkaa.

AINO: Ollaan myös reissattu paljon. Kävin usein Pariisissa Annan luona ja vii-meksi käytiin ruokamatkalla Tukholmassa – eikö kuulostakin keski-ikäiseltä! Olen myös Annan pojan kummi.

Mitä seuraavaksi?

AINO: Ei tiedetä! Mutta salettiin tulee jotain, aina tulee. Ei me suunnitella – sattuu jos sattuu.

Kuvaalkaa toisianne!

AINO: Anna on hyvä ystävä, äärityyppi, tyyliniekka, erittäin mielenkiintoinen.

ANNA: Aino on aito, monessa mukana, pirteä, inspiroiva, energinen, menevä, mannapuuro, Seppo!

TIMO KAUKOLAMPI *Liike kyselee*

MUODIKSI KUVAILLAAN ILMIÖITÄ, JOTKA VAIHTUVAT KAIKKEIN KIIVAIMMASSA RYTMISSÄ. MUOTI YHDISTETÄÄN YLENSÄ VAATE-ALAAAN. FASHIONBISNEKSESSÄ UUSIUTUMINEN ON ELINEHTO, MUTTA ILMIÖNÄ SE ON OLENNAISTA KAIKELLE TAITEELLE.

Miten musiikkityylit uudistuvat?

TIMO: Aika hyvä on tämä 14 vuoden sykli, joten nyt olisi tulossa takaisin 2000-luvun vaihteessa analogisilla vehkeillä tehty hollantilaistyyppinen synkkä elektro: Bauhaus-vaikutteinen goottisoundi ja goottielektro. Jengi puhuu witch housesta, se on r&b tempoista, kauhuefektejä päällä ja, no, sellaista aika nautettavaa sekoilua. Tai UK funky, jossa on brasilialaisia ja afrikkalaisia rytmisävyjä. Se on dubstepin jälkeen tullut klubimusan haara ja menee jossain Lontoossa ihan järjetöntä vauhtia. Asiat vain tulevat ja menevät koko ajan – sellaista jatkuvaa liikettä.

Tunnistavatko kuuntelijat tai musiikintekijät originaaleja?

TIMO: Se on mielestäni ikäkysymys. Kun on itse kasvanut monien musakerrosten läpi, on tullut hyvin tietoiseksi tyylien alkuperästä: tietty laulusoundi, laulutyyli, noin paljon delayta tai kaikua. Mutta kiinnostaako ketään, mistä ne vaikutteet tulevat? En ole mikään profeetta, mutta tuntuu siltä, että nuoriso löytää koko ajan uudestaan juttuja, jotka ovat itsestään selviä minulle. Kun kuulen niitä, kuulen vaikutteet heti.

Olen itse pyrkinyt musassani obscurempaan soundiin, siihen että se on niin omaperäistä, ettei se ole oikein missään. Se ei ole tanssimusaa mutta siinä on sen elementtejä. Tai se on tanssimusaa jota ei voi soittaa klubeissa. En mieltä enää rehellisyysasioita, studiossa olen täysin epärehellinen. Teen siellä kaikki asiat niin, että lopputuloksesta tulisi mahdollisimman hyvä. Että se mahdollisimman hyvin ilmentäisi sitä, mitä olen ja mitä teen.

Mitä ajattelet marginaalissa toimimisesta?

TIMO: Lähes kaikessa muussa bisneksessä - vaikka teidän vaatealalla - kansainvälistytään, tulee isommat volyymit, tehdään halvemmalla ja myydään kalliimmalla - sitähän kaikki tekevät ja siitä sitten tulee hilloa. Ensin pitäisi kuitenkin brändätä itsensä, tiedät mitä tarkoitan. Ei se mahdotonta ole, se vain vaatii erilaista ajattelua. Taiteilijana sellaiseen ajatteluun ei pysty. On paradoksaalista, että taidekouluissa opetetaan nykyisin taiteen brändäämistä ja bisnestä. Mielestäni taiteilijan ei kuuluisi miettiä sitä lainkaan. Vaan olla täysin puhdas.

Minun etuni on, että pystyn myymään musiikkiani uudelleen ja uudelleen. En pystyisi tekemään tätä ilman mainos- ja leffaduuneja. Bändini ovat kaikki undergroundia. Ne eivät ole sellaisessa asemassa, että niistä saisi minikäänlaista toimeentuloa.

Eli?

TIMO: Nyt on vain K-X-P. Se on hyvä ja toimii. Jos miettii yhtyeiden kokoonpanoa: kitara-basso-rummut-laulu on varmaan yleisin. Mikäs helvetin kokoonpano se sellainen on? Eikö sillä ole jo tehty tarpeeksi levyjä? Nyt pitäisi siirtyä eteenpäin.

Teet myös tilaustöitä?

TIMO: Oli sellainen ajatus että teen tätä omaa musaa, joka on taiteellisesti jotenkin tosi korkealentoista ja sitten teen tilausmusaa, johon käytän vähemmän aikaa ja teen ne bäng bäng bäng. Se ei vaan toiminut. Aloin onnistua vasta kun päästin irti kategorioinnista ja aloin tekemään pelkästään ja aina vain omaa musiikkia. Ihmiset aistivat jollakin alitajunnan levelillä onko tyyppi tosissaan vai ei. Tein Makialle pyynnöstä yhden biisin: kolme eri versiota ja niistä yksi päätyi heidän filmiinsä. Ajattelin, että makee luuppi tässä, otin sen ja teemme siitä K-X-P:n levyille biisin. Siitä tulee todennäköisesti yksi levyn parhaimpia biisejä.

Yritän aina tehdä parasta mitä osaan ja yritän aina tehdä jotain uutta ja mieleltöntä. Pistää niin paljon rakkautta siihen kuin pystyn. Sitä kautta onnistuu.

”I’M A LOGICALLY THINKING ANIMAL,

WHEN I GO TO STUDIO I MAKE MUSIC”

TIMO: The Forgotten Horizon on Matti Bergströmin vuonna 1980 tekemä todella abstrakti musiikkiteos. Lainaus on levyn takakannesta. Kun menen studioille, voin olla lähtökohtaisesti joko epäinspiroitunut tai äärimmäisen inspiroitunut. Mutta aina kun istun alas ja aloitan, syntyy jotakin. Että pitäisi tuolla kävellä ja katsoa jotain synkkenevää merta ja sitten mennä studioon tekemään joku mielelön synasoundi, joka symboloi tätä. Ei.

Kun otan uuden synasoundin ja painan kerran sitä nappulaa, kuulen, mihin sen pitää siitä mennä ja millainen kuvio sen pitää olla. Kun miksaan, voin kuunnella netistä soundeja, sitä miltä ne kuulostavat. En kuuntele niitä inspiroituakseni musiikillisesti vaan ymmärtääkseni, miten soundit pitää miksata. Esimerkiksi missä kohtaa se bassorumpu nyt on siinä uudessa britneyn biisissä. Haen huipuista huippua ja vertaan itseäni siihen. Kuuntelen aina samat referenssit: Gary Numanin Are ‘Friends’ Electric? Tai joku Cars. Hyötyarvoni on yhden suhde kymmeneen, kymmenestä ideasta yksi on helvetin hyvä. Jos haluan tehdä LP:n, jossa on kymmenen hyvää biisiä, niin käytännössä minulla täytyy olla sata ideaa. On inspiroivaa tutkia oman osaamisen perusleveliä tekemällä mielettömästi eri ideoita. Miettiä sitä, mikä olen musiikin tekijänä.

Mikä inspiroi eniten, on yksinkertaisesti halu voittaa. Haluan olla parempi kuin muut. Olen voittanut pelkoni. Menen lavalle selvin päin ja olen siellä täysin läsnä. Ei ole mitään järkeä, että mikään muu bändi menisi meidän jälkeemme soittamaan, koska minä olen lähtökohtaisesti paras. Pystyn ottamaan tilanteen haltuun, diggaan sitä. Tosin välillä menetän itseni, joskus en edes muista olevani lavalla. Vedän vain jotain, yhtä luuppia. Se oli meidän kiertueen viimeinen keikka Berliinissä, aloitus tunnin myöhässä, ollaan takahuoneen tupakansavussa kärvistely tuntitolkulla ja odoteltu. Vihdoin päästään lavalle, ja vahingossa mutta tavallaan tarkoituksella, soitetaan sitä 18 hoursia sadistisesti 20 minuuttia siihen alkuun. Tuli asia selväksi, kuka otti tilan nyt haltuun. Ja siitä tulikin ihan mielelön, mielettömän hieno kokemus.

Mielenkiintoni musahommiin ja soittamiseen muuttui sinä hetkenä kun aloin uudelleen opettelemaan soittamista selvin päin. Se oli hedelmällinen prosessi: mitä se rokki oikeasti on. Siitä se lähti jonnekin, niinkuin kuuhun saman tien. K-X-P:n voima on täysin järjettömässä volyymissa ja shamanistisessa toistossa, oman minän unohtamisessa, egyptomassa olemisessa, puhtaassa, pysähtyneessä tilassa.

Timo Kaukolampi vastasi Liikkeen 10-vuotisnäytöksen musiikista.

K-X-P:n kokoonpanoon kuuluvat Timo Kaukolampi (koneet ja laulu), Tuomo Puranen (basso ja koskettimet) sekä vuorottelevat rumpalit Anssi Nykänen ja Tomi Leppänen. K-X-P:n biisi 18 Hours (Of Love) soi Marc by Marc Jacobs syksy 2011 -näytöksessä.

Timo Kaukolampi on päähenkilö Hannu Kariston ohjaamassa ja käsikirjoittamassa radio-ohjelmassa Entä mitä teille saisi olla... Ohjelma käsitteli aitoja ja epäaitoja aistikokemuksia nyky-yhteiskunnassa. Äänimaailma ja musiikki on rakennettu ruokatehtaiden äänistä. Se edustaa Yleisradiota Prix Europa -kilpailun radiodokumentisarjassa Berliinissä lokakuussa.

THE GREY EDITION

Dusty syksy/talvi 11/12

Miska-neulostakki 215 €
saatavilla Liikkeestä elokuussa 2011.

kuva: Juha Arvid Helminen
malli: Henrik/Brand

BEING BOILED

vainio.seitsonen syksy/talvi 11/12

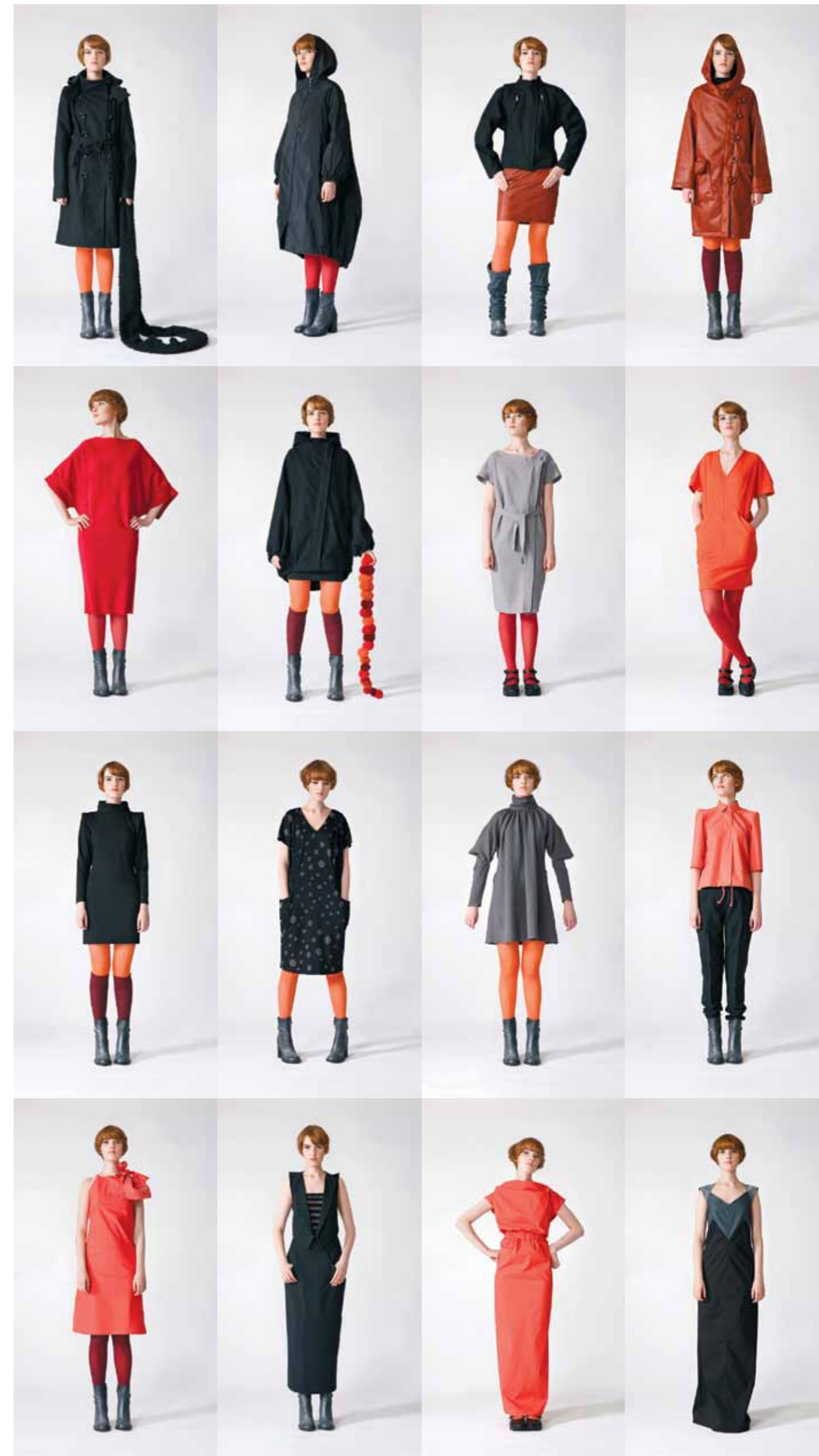
Muoti ei noudata eikä tottele klassisia kauneuskäsitteitä vaan määrittelee omat pelisääntönsä. Se on meistä kiehtovaa. Meille tunnistettavuus syntyy vaatteiden istuvuudesta ja leikkauksista. Mallimme tunnistaa ilman logoa. Muotikuvassa hauskin on sen jatkuva taiteilu parodian ja totisen kaupallisuuden välimaastossa.

Talvimalliston suunnittelussa paloivat hihat monta kertaa. Siinä on paljon epäsymmetrisyyttä, väljyyttä, kuutiolinjoja. Ne olivat erittäin haastavia kaavoittaa. Itse asiassa piti aloittaa aivan alusta. Puvut ja hameet vedimme rennolla otteella täyspitkiksi. Talvitakkeja on useita, sekä vartalonmukaisia että parkamallia. Irtovuorilliset mallit lisäävät takin käyttöaikaa. Värikartta on teeman mukainen. Poltettu oranssi hehkuu eri sävyissä. On tuhmaa sekä hiiltä.

Boiled wool eli keittovilla on historiallinen tekstiilien käsittelymenetelmä. Innostuimme sen mahdollisuuksista ja käytimme sitä runsaasti. Se muistuttaa hieman huovuttamista. Keittovillan pohjana on neulos, jolloin lopputulos on muokattavampi kuin huovan. Kutistaminen tapahtuu keittämällä, ilman kemikaaleja. Lopputuloksena on hyvin lämmin materiaali joka ei kutita.

Merja Seitsonen ja Johanna Vainio

kuvat: Marja Helander
meikki ja hiukset: Leena Ristaniemi/
MSCHIC
malli: Kaisa/Brand

TAKIN TAIKAA

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Innovatiivisesti tai perinteisesti klassisia linjoja noudattava, hyvistä materiaaleista detaljeita myöten tarkasti valmistettu laatutakki huomataan aina. Ensisijaisesti hyvä takki on kuitenkin sellainen, jossa sen kantaja viihtyy kuin kotonaan ja tuntee itsensä omaksi itsekseen. Sellainen takki lahjoittaa juuri sitä mielenrauhaa, johon Emerson on viitannut siteeraamassani lausahduksestaan.

Hyvän takin kanssa voi myös seikkailla huoletonna pitkin poikin Eurooppaa, kun tulivuoret räjähtelevät ja syöksevät taivaalle lentoliikenteen katkaisevaa tuhkaa. Ryhtinsä säilyttävä takki pitää kantajansakin yllättävän hyvin kuosissaan, vaikka takana olisi 14 tunnin ajomatka Venetsiasta Pariisiin ja tuntikausien odottelun jälkeen junamatka Lontooseen ja sitten edessä illallinen kahden herrasmiehen kanssa. ”French for the French”, sanoivat kavaljeerit hymyillen, kun silmäilivät ryppyilemättä matkasta selvinnyttä Lustwearin laskoshelmaista takkia. Nainen takin sisällä hymyili takaisin ja tunsi itsensä prinsessaksi valmiina uusiin seikkailuihin.

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

Suvi Ruotsi

HYVIN SUUNNITELTU JUTTU

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

Haaksiluoto

WORK IN PROCESS

Tikit syksy/talvi 11/12

Hei,

Pidät kädessäsi ainutlaatuisia julkaisua! Liikkeen kuvaamien upeiden design-vaatteiden lisäksi tämä painotuote on myös itsessään hyvin ainutkertainen - Tässä painotuotteessa yhdistyy nykyaikaisin painotekniikka sekä ympäristöystävällisyys. Ensinnäkin lehti on hieno yhdistelmä kahta toisiaan täydentävää painotekniikkaa (arkkipainaminen ja sanomalehtipainaminen). Kannen osalta painatus on tehty kaikkein tehokkaimmalla arkipainokoneella jolla saadaan kaikkein korkein mahdollinen painatuslaatu. Sisäsivut on painettu kuivaoffset-sanomalehtirotaatiolla, joita maailmassa on vain 16 kpl ja Pohjoismaissa olemme ainoa tämän edistyksellisen painatustekniikan tarjoaja. Tämän tekniikan avulla saadaan kuvista entistä enemmän laatua irti, toisaalta tekniikka on äärimmäisen ympäristöystävällistä ja lisäksi painojälki ei tahraa kuten perinteinen sanomalehtipainaminen.

Uskaltaisinkin väittää, että tänä sähköisen median aikana myös perinteinen tekniikka on kova sana viestin välittäjänä niin tunnelman luomisen kuin ympäristöystävällisyydenkin kannalta!

Lisätiedot:
www.artprint.fi

Ylpeänä - niin sisällöstä kuin sen tuottamisesta.

Kimmo Peränen myyntijohtaja
Art-Print Oy

Hej!

Publikationen du håller i din hand är enastående! Vid sidan om fotografierna av de fantastiska designerkläderna är även själva trycksaken mycket unik - denna trycksak kombinerar den modernaste trycktekniken med miljövänlighet. För det första är tidningen en elegant kombination av två trycktekniker som kompletterar varandra (arktryck och offsettryck). Pärmbladet är tryckt med den mest effektiva arktrycksmaskinen för högsta möjliga tryckkvalitet. Tidningsbladen är tryckta genom heatset offsettryckning i en tidningsrotationspress, alltså via teknik som utnyttjas av endast 16 maskiner i världen och i Norden är vi den enda erbjudaren av denna avancerade tryckteknik. Denna teknik ger bilderna en högsta möjliga kvalitet, och medan tekniken är ytters miljövänlig så i skillnad till traditionell tidningstryckning fläckar trycket inte.

Jag vågar påstå att i tiden av elektronisk media är även traditionell teknik ett hett namn som budbärare med tanke på både dess stämningsskapande anda och dess miljövänlighet!

Tilläggsinformation:
www.artprint.fi

Med stolthet - för både innehåll och dess producering

Kimmo Peränen försäljningsdirektör
Art-Print AB

Приветствуем вас,

У вас в руках — уникальное издание! Помимо великолепных фотографий дизайнерской одежды, сделанных предприятием, сама печать необыкновенна — в этом издании самые передовые печатные технологии соединены с заботой о природе. Прежде всего, при печати использованы две взаимодополняющие техники (офсетная и газетная печать). Обложка выполнена при помощи наиболее эффективного станка для офсетной печати, позволяющего достичь наилучшего результата. Внутренние полосы отпечатаны на ротационной машине нового поколения — так называемый «сухой» офсет. В мире таких станков — всего 16, и сегодня в Северных странах только мы можем предложить столь передовую печать. При помощи этой технологии можно достигать высочайшего уровня фотографий, к тому же «сухой» офсет наиболее благоприятен с экологической точки зрения. Несмотря на использование газетной бумаги, печать не смазывается, как это было раньше.

Смею утверждать, что в период бурного развития электронной медиа традиционная печать не сдает своих позиций, оставаясь надежным источником информации, создавая нужную атмосферу и заботясь о природе!

Дополнительная информация:
www.artprint.fi

С гордостью — как за содержание, так и за форму.

Kimmo Peränen, коммерческий директор
Art-Print Oy

art print

edellä jäljessä

